

Traça un perímetre - Cesc Martínez

Després de publicar contes i novel·la el 2001 i el 2011, Cesc Martínez (Manresa, 1974) desembarca a Anagrama amb *Traça un perímetre*, escrit amb una prosa brillant i que presenta una estructura fosca. Vegem-ho. Comença com la història d'uns amics que viuen en un poble on encara queden descampats. A la segona part, la història fa un tomb, ja que –anys després– un d'aquests amics busca la germana artista d'un altre per fer-ne un programa de televisió. La tercera part comença a l'Àsia central, i ressegueix el viatge d'uns emigrants cap a Europa que acaba, justament, connectant amb la germana, que no només és artista. La quarta part no tanca la trama sinó que l'obre: després de fer-nos voltar per Mèxic, els Monegres i Anvers, el narrador fa caure el castell de cartes que ell mateix havia aixecat.

Certament, al llarg del llibre havíem tingut indicis de la porositat del temps i de l'espai, i també de la frontera que separa ficció i realitat, però no ens esperàvem que l'autor acabés desconstruint el seu propi llibre d'una manera que pot recordar el final de *Pandora al Congo*, quan el narrador de Sánchez Piñol es nega a si mateix. No es pot comparar, però, ja que Cesc Martínez segueix el solc d'una postmodernitat que combina el rigor amb la distància: la seva ficció no és gaire diferent de l'última pel·lícula dels germans Coen, un recull d'històries unides per la temàtica, la bellesa i l'humor negre. En l'aposta lúdica, el flirteig autobiogràfic i l'ús de la metoníma artística, Martínez es troba més a prop dels escriptors més autoconscients i pròxims a les últimes tendències. Ho diu el llibre mateix: “No hi havia ressentiment, ni malenconia; sonava com una mena de resposta.”